

A váci megyéspüspök újévi köszöntőjében az elmúlt tíz évre is visszatekint.

Az egyházi évben megszoktuk, hogy – adventtől Krisztus Királyig – mintegy átíveli a polgári évet a mi hitben való emlékezésünk és megújulásunk. De nem csak a saját életünkre – a világra is reflektálnunk kell. A karácsony már a mi „új évünkbe” esik. 2012–13-ban a világegyházban ehhez kapcsolódik a hit éve; még tovább hangsúlyozva az idő nagyobb léptékű értelmezését. A mi egyházmegyénkben mindezek felül elkezdődött a zsinat, több évre szóló feladatként, hogy a megváltozott körülmények között újra felnőtté váljunk istenkapcsolatunkban.

Nekem pedig azért is különleges ez az időszak, mert a tizedik évemet kezdem meg a Váci Egyházmegyében. Nézegetve a névtárunkat, megdöbbenem, hogy e tíz év alatt hány papunk ment át az égi hazába, ezentúl onnét erősítve bennünket; és a mindig újrakezdés, a jövő iránti felelősség jegyében hány új pap lépett szolgálatba. De ami számomra talán a legnagyobb egyházélmény ez alatt a tíz év alatt: hogy a szolgálati papság mellé becsatlakoztak a diakónusaink és nagy számban a lek-torok, akolitusok, akik a saját munkájuk, családjuk mellett vállalnak feladatot az Egyház szolgálatában, áldozattal és felelősséggel. Legutóbb éppen ott voltam az akolitus-rekollekción; az a száznál több figyelmes, elszánt férfiszempár mindennél ékebben mu-tatta számomra a mi hitünk elkötelezettségét és komolyságát.

De itt szeretném elmondani azt is, hogy az elmúlt tíz év hozadékaként idén már minden egyes bérnáltáson felnőtt, felelős, dönteni képes emberre hívtuk le a Szentlelket. Szent Pál szavaival: kinőttünk a kisgyerekkorból, amikor még csak tejjel táplálhattak minket: immár az érett hit szilárd táplálékát vesszük magunkhoz. Csodálatos látnom a bérnáltakon, és a mellettük álló felnőtteken – kezeseken, oktatókon – ennek az érett hitnek a felnőtt felelősségét.

Tíz év után olyan jó mindezekért hálát adni az Úristennek! Érezni, ahogy vezet minket; s mégis újra és újra meglepődni azon, ahogy végtelen figyelmességével és jóakaratával újabb és újabb távlatokat nyit meg előttünk!

Persze azért ilyenkor, az új világi év kezdetén, a minket körülvevő világ eseményeire is szoktunk reflektálni. Hát – megváltozott a világ körülöttünk. Aggodalommal tölt el bennünket ez a változás; ez a hitét, keresztény gyökereit veszített Európa és világ. Elszomorítja az embert a gazdasági válság, és annak gyökere: az emberi önzés, kíméletlenség és hatalomvágy. Újra és újra megjelenik az Isten nélküli világ elbizakodottsága, gőgje és önpusztítása.

Keresztény emberként azonban meg kell értenünk: Isten ezt a világot bízta, és éppen miránk. Ennek a világnak kell reménységet adnunk, ezt kell az örök élet távlataival fölemelnünk és megtisztítanunk a rossztól. Segíteni ezt a magyar társadalmat is, hogy magára találjon. Egészségügy? Oktatás? Munkanélküliség? – Mind-mind nagy problémák. De nem akkorák, hogy meg ne tudnánk oldani őket – ha segítenénk egymást. Olyan szépen élhetnénk, ha az irigység és az önzés nem választana el minket egymástól!

Istenáldotta föld ez a mi Kárpát-medencénk; bőségben el tudná tartani a lakóit. De meg kell tanulnunk – újra – gondoskodni, magunkról és egymásról. Családtagok a családról, falu a városról, város a faluról. Rendbe tudjuk tenni a dolgokat – ha akarjuk. Ha a hitünkben felnőtté válunk. Mert Isten megáldja a törekvésünket – ha az ő szándékának megvalósítására törekszünk.

Váci Egyházmegye/Magyar Kurír